

TUẦN BÁO
PHÁT TRIỂN ĐIỂN NĂNG

Điện thư : aphancao@videotron.ca
WEB: WWW.VOVI.ORG

Số 402

ngày 23 tháng 03 năm 2003

Tờ báo hằng tuần ĐIỂN KHÍ PHÂN GIẢI dành riêng phục vụ bạn đạo thực hành Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp

Nhiệt Tình

*Nhiệt tình phục vụ tới tâm an
Khó khổ gian nan tự bạc bàn
Chuyển tiến thực hành trong thức giác
Cảm minh nguyên lý hợp tâm bàn*

Kính bái,

Vĩ Kiên

Mục Bé Tám từ 12/01/03 đến 18/01/03

Copyright 2003 by Lương Sĩ Hằng & VoVi Association of Canada. All rights reserved.

Thưa các bạn,

Mục Bé Tám, viết qua tâm KHÔNG, liên hệ với từ quang của Đại Bi, nó cũng là một liều thuốc trị tâm bệnh và giải tỏa uất khí của tím, gan và thận. Không nên cắt xén bất cứ giai đoạn nào, có Đạo Tâm thì sẽ hiểu chiều sâu của Mục Bé Tám. Ước mong các bạn thực hành đứng đắn, thì sẽ cảm thông chiều hướng phát triển của tâm linh.

Kính bái,

Bé Tám

Phần câu hỏi của Mục Bé Tám dành cho buổi sinh hoạt tại thiền đường

- 1) Muốn qui hội tình người thì phải làm sao?
- 2) Muốn mọi người đều vui thì phải làm sao?
- 3) Muốn xây dựng tâm linh thì phải làm sao?
- 4) Muốn đạt tới sự quân bình thì phải làm sao?
- 5) Những người thiếu trí có hữu ích không?
- 5) Làm sao tự hại chính mình được?
- 7) Phung phí là sao?

<p>1) Perth, 12/1/2003 <i>Hỏi: Muốn qui hội tình người thì phải làm sao?</i></p> <p>Đáp: Thưa muốn qui hội tình người thì phải nhịn nhục và khiêm nhường</p> <p>Kệ: <i>Qui hội tình người phải nhịn nhục Thương yêu tha thứ tự tâm hoà Thành tâm xây dựng chẳng còn xa Sống động tình người qui một mối</i></p>	<p>2) Perth, 13/1/2003 <i>Hỏi: Muốn mọi người đều vui thì phải làm sao?</i></p> <p>Đáp: Thưa muốn mọi người đều vui thì phải thành tâm phục vụ</p> <p>Kệ: <i>Thành tâm phục vụ sống chung vui Biết được tình người là thắm thiá Học hỏi không ngừng tự giác tu Quý yêu muôn loại giải mê mù</i></p>
<p>3) Perth, 14/1/2003 <i>Hỏi: Muốn xây dựng tâm linh thì phải làm sao?</i></p> <p>Đáp: Thưa muốn xây dựng tâm linh thì phải thực hành chánh pháp</p> <p>Kệ: <i>Xây dựng tâm linh phải thực hành Sửa mình tiến hoá hướng đường thanh Tránh mê lầm tự phân ranh Đời đạo song hành tự tiến nhanh</i></p>	<p>4) Perth, 15/1/2003 <i>Hỏi: Muốn đạt tới sự quân bình thì phải làm sao?</i></p> <p>Đáp: Thưa muốn đạt tới sự quân bình thì phải tập trung phát triển trung ương bộ đầu</p> <p>Kệ: <i>Phát triển trung ương bộ đầu tiến Dứt khoát tâm tu tự giải phiền Khai triển chính mình duyên tận độ Bình tâm tu tiến chuyển thành yên</i></p>
<p>5) Perth, 16/1/2003 <i>Hỏi: Những người thiếu trí có hữu ích không?</i></p> <p>Đáp: Thưa những người thiếu trí thì hung hăng mà không có thực chất</p> <p>Kệ: <i>Người thiếu trí chẳng tiến thân Hành hung chẳng lợi không giờ tiến Khó thông khó tiến khó hành thiền Tạo nghiệp không thông đường giáp tuyến</i></p>	<p>6) Perth, 17/1/2003 <i>Hỏi: Làm sao tự hại chính mình được?</i></p> <p>Đáp: Thưa phung phí là tự hại chính mình.</p> <p>Kệ: <i>Phung phí là tự hại chính mình Tự hành tự hại tự giam thân Không thanh rước trược tạo bản thân Thức giác không còn tự lún sâu</i></p>
<p>7) Perth, 18/1/2003 <i>Hỏi: Phung phí là sao?</i></p> <p>Đáp: Thưa phung phí là làm những điều không cần thiết</p> <p>Kệ: <i>Điều cần thiết là điều cần tiến Chuyển tiến thực hành tự tiến xuyên Giải chấp phá mê tự giải phiền Qui không thanh tịnh tự phân xuyên</i></p>	

THƯ TỪ LAI VÃNG

V N, ngày 10/01/2002

Kính gửi Ông Tám,

Con tên là N T K C, nay con 25 tuổi. Con đã có gia đình nhưng không được hạnh phúc. Chồng con luôn nhậu nhẹt chửi bới, gây cảnh gia đình xào xáo. Đôi lúc con muốn dứt bỏ cuộc đời để ẩn thân nơi cửa Phật từ bi, nhưng con không biết làm sao. Nay con nhờ anh P giới thiệu Ông Tám có lòng từ bi đưa đường dẫn lối cho con vượt qua biển đời khổ ải mà trọn đạo, người con quyết sẽ khắc cốt ghi ân.

Con kính mong thư Ông Tám hồi âm. Sau cùng con kính chúc sức khỏe Ông Tám.

N X C

Monaco, ngày 02/03/2002

K C,

Ông Tám vui nhận được thư con đề ngày 10/01/2002 được biết con đang lâm vào cảnh khổ tâm, tính học đường lối Vô Vi. Đời là lợi dụng và kích động.

Người tu Vô Vi phải khổ, khổ, khổ, thì mới bằng lòng bước vào biên giới của Phật Pháp mà tu. Nay con định thực hành pháp môn mà Ông Tám đã và đang tu. Cần co lưới răng kê răng, dùng ý niệm Nam Mô A Di Đà Phật liên tục, lâu ngày Đại Trí sẽ được mở và bớt uất khí trong nội tâm và cần học thuộc lòng 10 điều tâm niệm như sau :

- 1) Nhịn nhục và cần mẫn
- 2) Dứt khoát thất tình lục dục
- 3) Tha thứ và thương yêu
- 4) Nuôi dưỡng tinh thần phục vụ tối đa
- 5) Bớt thối và vị tha
- 6) Đối đãi thật tâm và lễ độ
- 7) Sống tạm để cứu đời không phải để hưởng thụ
- 8) Giữ tâm thanh tịnh trong mọi trường hợp xảy ra
- 9) Quên mình trì niệm lục tự Di Đà
- 10) Hoà tan trong khổ mitsu cầu sớm thức tâm.

Phương pháp Vô Vi phải dày công thực hành kết quả sẽ đến từ từ. Hành pháp Soi Hồn và Chiếu Minh trong vòng 6 tháng, mọi sự sẽ bình an. Còn việc vợ chồng không hợp thì ly dị và tự tu tự tiến là đúng lúc.

Chúc con vui tiến.

Quý thương,

Vĩ Kiên

Lương sĩ Hằng

**Thanh Bình – Ổn Định – Qui Nguyên
(Thượng Giới)**

Thanh bình ổn định qui nguyên
Con về quê cũ thỏa niềm ước mơ
Nơi đây sống tạm từ giờ
Xuân qua tu lại đông về hạ sang
Về trên là hết bàng hoàng
Cuộc đời ổn định khởi màn đạo tâm
Qui nguyên giềng mối mừng thăm
Nguồn đạo khai mở con tâm đường đi
Thanh bình ổn định kỳ ni
Cho con đi học đến ngày đăng khoa
Vinh thân hiển đạt về nhà
Ngồi bên gối mẹ nghe Cha phát lời
Tình Trời ban rải chút thôi
Là con trở lại bên bờ yêu thương
Bây giờ đã rõ ngọn nguồn
Qui nguyên tịnh đạt tình thương vô bờ
Điển Trời ban rải từ giờ
Cho người tu đạo đúng giờ nhập môn
Thiền cho đúng cử người khôn
Gom thần nhập định bôn chôn làm gì
Tình thương Trời Phật uy nghi
Pháp mầu ban xuống con thì tiến lên
Về đây mới tạo ấm êm
Học bài học đạo vui niềm đạo tâm
Nam Mô A Di Đà Phật
Le Tampon 16:00 le 02/03/03

=====

TU SAO ĐỂ GIẢI

Tu bổ điện năng phát triển dân
Sao cho tự tánh bớt tham sân
Để lòng thanh thản vui mùi đạo
Giải tỏa phiền ưu hiểu cảnh trần
Hết luyến phồn hoa tròn hạnh đức
Danh tàn theo Phật vẹn nghĩa ân
Lợi người chẳng nệ ra công giúp
Tình đạo duyên Trời nguyện xét phân.

Quế Phương.
(16/03/2003)

THỰC HÀNH TỰ CỨU

Tồn sinh nhờ biết thực hành
Pháp môn Thiên Định, Thầy dành cho ta
Lưu thanh, khử trược, giải tà
Ngày đêm tinh tấn, thật thà sửa sai
Soi Hồn cho thiệt dẻo dai
Pháp Luân Thường Chuyển sâu dài không
ngưng
Định Thần tâm trí phục hưng
Trước sau như một, luôn vưng lời Thầy
Chẳng còn mê chấp dỡ hay
Chẳng còn hướng ngoại, Đông tây chạy tâm
Vô Vi Pháp Lý diệu thâm
Thực hành đúng mức hết lăm hết mê
Hiếu trung ráng giữ nguyện thề
Đừng theo tha lực, thân lê ta bà
Chạy theo sắc tướng, vọng tà
Tự hành hạ xác, đọa sa phần hồn
Quay về tự xét thiệt hơn
Tự hành, tự giải, vĩa hồn khai minh
Sá chi vật chất hữu hình
Chỉ lo phát triển Tâm Linh vĩnh hằng
Người tu luôn phải nhớ rằng:
LƯƠNG tâm hiền SĨ hữu HANG trong ta !

THIÊN TÂM

(T/d PN, 15/03/2003)

=====

GIẢI NGHIỆP

Phang ngang bữa củi lụy tâm thân
Văn minh không học học ngu dân
Bữu pháp bất hành nan tiến giải
Phải chịu cam mồm mới giải sân

Giải sân si, lợi tâm thân
Khẩu khai thần trí dần dần yếu đi
Nghiệp tâm dấy động tức thì
Bằng quen môi mép cũng vì tham dâm
Cách nào dụng ý cũng lăm
Ở trong tâm tối khó tâm lý chơn
Nhà mình ngún lửa giận hờn
Lo toan dọn dẹp rõ ơn Cha Trời
Công Cha nghiêm trị con khờ
Phu thê khảm khổ thức thời quy y

Luyện theo Pháp Lý Vô Vi
Đạo tâm khai triển tự ghi tự hành
Tránh sanh tình tội, lợi danh
Làm trò ma quỷ giết giành khổ đau
Chuyện người mãi luận thấp cao
Bao giờ phá được lũy rào nhất tâm
Đồng Cha, đồng Mẹ, đồng âm
Vô Vi trong thức tạo tâm an hòa
Tích trong ý chí thăng hoa
Sự đời buông bỏ thông qua Niệm Hành.

BB.

(PN,16/03/2003)

=====

Thực hành

Hành thiền Pháp lý điển Tâm quang
Sáng tỏa Mười Phương Ánh Đạo vàng
Thiên đàng địa ngục do tâm ý
Giải thoát chính mình đến hương trang

Hành thông trực giác cảm an
Thiền trong tịnh động tánh càn thức tâm
Pháp lực vi diệu thậm thâm
Lý siêu chơn thật âm thầm tu thân
Điển thanh chuyển trụ khí tân
Tâm vui phát triển tứ cần thăng hoa

Quang khai sanh hóa chan hòa
Sáng soi minh triết huyền khoa tổ truyền
Tỏa vòng châu tổ hồn nhiên
Mười điều chánh đạo Thầy khuyên chỉnh tề
Phương hướng thuận cảnh thiên quê
Ánh sắc tự tạo vĩa kê kiến tâm
Đạo đời dẫn tiến truy tầm
Vàng nam lộ dạng vật cầm trao tay
Thiên thủ suy cứu thẳng ngay
Đàng hoàng đầy đủ mới hay thị người
Địa cư thấu hiểu tuyệt vời
Ngục thời huấn tập đắc rồi vượt qua
Do linh hợp nhứt ta bà
Tâm trì y giới thật thà bởi ta
Ý thân khẩu thiện vị tha
Giải sân loại chấp hoan ca luật trời
Thoát ra trần thế thanh thời
Chính mình học dưỡng tán rời bến mê
Mình mình chân lý đường về
Đến nơi yên tịnh ô hê của hồn
Hương thơm cảnh đẹp thánh hồn
Trang gia rộng lớn gương tôn tương giao

2/26/03

Nguyễn Quang Vinh
Kính bái

BẠN ĐẠO VIẾT

KỸ THUẬT TU VÔ VI

Tôi nghĩ cái này cũng hay cũng tốt có thể viết chia sẻ cùng bạn đạo tu Vô Vi để cùng nhau giải trí. Đôi lúc tu hoài cũng mệt, đọc những mục giải trí không chừng sẽ thoải mái hơn. Giải trí thì lúc nào cũng sung sướng, hạnh phúc mà cũng hay hay. nên các ông các bà thường đi sắm, đi shopping, xem đá banh, du ngoạn, đánh cờ tiêu dao v.v... Miễn làm sao cho đầu óc thanh thoi thanh nhẹ sau những ngày tháng lo làm ăn mệt nhọc. Những cuộc giải trí như vậy cũng đem lại kết quả rất khả quan, nhưng rồi những sự buồn chán trong trí óc nó vẫn hiện ra. Rồi tiếp tục ngày này qua những ngày kia nó cứ thế quanh quẩn, muốn giải trí mà nó lại không thực sự giải được và vẫn còn lo âu. Ai cũng vậy hết chứ không phải riêng một mình mình.

Trí làm sao mà giải ra được, đâu có ai đem ra được trí mình đâu mà cho người ta thấy. Tu mà mình giải ra được trí thì nó thông, kêu bằng tu giải trí. Tu mà mình giải được trí rồi thì nó không giận, không buồn, không lo. Tại vì mình minh rồi. Tu mà còn giận, còn buồn, còn lo là trí mình bị kẹt, bị kẹt thì phải làm sao cho hết kẹt. Mình phải tìm một phương pháp làm sao cho nó hết kẹt, chỉ có cách dứt bỏ và chấp nhận. Ngoài cái cách này ra thì không có cái cách nào lẹ hết trơn.

Giai đoạn một : Dứt bỏ và chấp nhận. Dứt bỏ là dứt làm sao, cái nào mà nó đeo theo mình, dính theo mình làm mình khổ quá là dứt bỏ thật tâm, đừng nghĩ tới, dẹp qua luôn. Nhưng mà phải thực hành thì mới có kết quả, thực hành thì thực làm sao. Chẳng hạn tôi nghĩ chữ *tiền*, không có thì tôi khổ chết. Thì thử thực hành thiệt coi không có tiền tôi có chết hôn. Nói thì phải làm, coi có kết quả không, chứ đừng có nói cái miệng. Khi mà mình thực hành được rồi đó thì nó té ra, đâu có chết đâu mà người ta sợ chết. Chỉ có thiếu tiền thôi chứ đâu có chết đâu mà sợ. Mấy cái người Africa họ có tiền đâu mà họ vẫn sống đó, rồi mấy cái người thật là nghèo mà họ vẫn sống như thường mà không chừng còn mạnh hơn mình nữa là khác. Thí dụ mình tu, mà hai loại người như trên mà mình chịu đựng không được thì tu cái gì. Đã mang danh tu mà sợ đủ thứ thì tu làm chi. Cái trí của mình cứ nghĩ liên tục như vậy thì cái hồn mình nó mới mình (tu bằng trí bằng ý là nghĩ liên tục như vậy đó cứ hình dung ra cái cảnh tới tiếp tục sẽ đi về đâu), sau này mình không bị ngoại xâm nó xâm chiếm.

Ngoại xâm là cái gì, là những cái gì bên ngoài do tứ quan thân vô và giữ lấy. Như là nghe, thấy, ngửi, nếm rồi mình thích. Thích là bị ngoại xâm nó lấn ép. Thích là tham rồi còn cái quái gì nữa đâu mà tu. Ngay cái chỗ này dứt khoát bỏ cái chữ THÍCH đi.

Dứt là dứt như vậy đó. Còn chấp nhận là chấp nhận làm sao. Hồi trên là dứt bỏ phải không. Hồi này là chấp nhận. Thì chấp nhận hết những cái gì đưa đến và thực hành ngay. Đã là chấp nhận rồi thì không có cự lại, nếu mà cự lại thì sẽ bị phản động lực đó nó kéo xuống là ráng chịu, là bị trước liền. Hai người cãi nhau là hai người cũng bị trước hết trơn. Tại vì mình nói chấp nhận mà mình không hành thì đó là lỗi tại mình hứa mà không làm. Tu được một mà bị kéo xuống ba là vậy. Trong khi mình thực hiện cái chữ chấp nhận như trên, thì mình có cái cảm giác như là ngu ngu vậy đó. Tại sao mình phải ngu ngu, tại vì chấp nhận thì phải nhịn nhục chứ, thành ra phải ngu ngu và thật ngu. Đạt được thanh tịnh là ngay cái chỗ ngu ngu này. Nếu mà cự lại ngay cái chỗ nhịn nhục này là mình bị rớt đài luôn. Tu là bị khảo là vậy đó, khảo là bài thi.

Ngay cái chỗ này nó có cái trắc trở mà ai ai cũng gặp, tại sao hồi trước mình chưa tu tôi lanh lẹ lắm, nói cái gì tôi cũng trả lời lại được, làm cái gì tôi cũng hối hả, mà sao tôi tu tôi tìm sự thanh tịnh không động, khiến cho một số người bên ngoài không tu họ hiểu lầm, đánh giá bậy bạ cái anh này, chị kia. tu mà sao nhu nhược quá, người tu đang học nhịn nhục và thanh tịnh để tìm ra sự quân bình của nội tâm mà. Thế nên không tu thì đừng có phê bình người tu, không ăn cam thì đừng nói cam chua ngọt. Nhưng mà người tu cảm ơn cái người phê bình chỉ trích đó, nhờ những người phê bình chỉ trích đó thì mình mới tiến nhanh. Mình chấp nhận những lời chỉ trích đó nhưng mà mình vẫn nghĩ không buồn mới được, thành ra vừa bị mang tiếng vừa ngu vừa nhu nhược. Nhưng mình chấp nhận như vậy đó thì mình cũng có cái tâm từ bi và tha thứ sau này.

Mình đã thực hành dứt khoát được một cái rồi, thêm một cái nữa chấp nhận là hai. Hai cái này mình cứ xào tới xào lui riết rồi mình quen, thì cái nghiệp trần lần lần nó giải hết, nó nhẹ nhàng hết, thì cái tâm của mình nó được giải ra, cái trí của mình nó không bị kẹt nữa thì nó thông luôn. Thông rồi thì nó sáng suốt chứ gì, trí tâm mà được giải ra rồi, thì nhẹ quá, lúc đó mới thật sự sống để giải trí những cái gì sẵn có ở hiện tại.

Sống mà như ông tiên, bà tiên, thì có phải là vui sướng không. Đó là giai đoạn một mà tôi vừa trình bày ở trên. Cái thứ nhất là dứt khoát, cái thứ nhì là chấp nhận để trí của mình nó giải bớt ra. Theo như kinh nghiệm tôi thấy khó khăn nhất là giai đoạn đầu, thử thách coi mình có quyết tâm hay không,

phần đông bị thử thách, rồi mình nghe đông, nghe tây không quyết định được rồi đứng ngay ngã ba đường là trì trệ luôn.

Giai đoạn này thì mình phải có dũng chí, thấy cái người kia không ra gì mà họ còn làm được, không lẽ mình làm không được hay sao. Nếu mà mình làm không được như người đó thì mình quá yếu hèn, yếu hèn thì đâu phải là cha, là chồng, là mẹ, là vợ, là con của Ngài Thượng Đế nữa. Mình phải nói như vậy để mình mạnh dạn bước vào như những người kia đã dẫn thân. Dẫn thân là phải lao vào để tìm con đường tự do giải thoát. Cũng giống như mình ngày xưa dám xuống biển vượt đại dương tìm cái sống trong cái chết là đi tị nạn sang Mỹ, sang Âu vậy thôi. Về Trời thì cũng giống như vượt đại dương không có khác tí nào, ai có dũng chí thì được, có như vậy thì mới bước vào đất Phật và thành Phật.

Giai đoạn nhì : Giai đoạn một mà mình làm được thì giai đoạn hai này cũng dễ thôi. Giai đoạn này là giai đoạn bước dần vô thực hành, mạnh hơn để khai mở ngũ tạng ở bên trong (ngũ tạng là tim gan tì phế thận). Về thực tế ở đời sống hằng ngày là mình phải bị khảo, chịu thử thách từ trước tới thanh, để trí ý của mình tự nó sẽ phát triển và vun bồi lên cái thanh mà loại bớt phần trước. Giai đoạn này sẽ gặp nhiều trở lực của tình đời, muốn tháo gỡ thì mình sẽ học một cái **không** của nhà Phật cho nhanh.

Có nghĩa là những hành động tư tưởng hằng ngày của mình trong thực tế bị va chạm và bị kích động, ngay chỗ éo le này mình phải biết kềm chế tư tưởng và hành động của mình cho thanh tịnh lại (bằng cách chỉ hít hơi nhẹ vào như thở pháp luân và niệm Phật để hoá giải).

Trong khi thực hành cái lý không và đi đôi với hành động, hành giả sẽ cảm giác như là ngu ngu mới đúng như bên trên tôi đã nói. Hỏi làm sao ngu ngu mới là đúng, vì con đường này là con đường khép mình trong nhịn nhục, và học nhịn nhục phải thua thiệt từ tâm hồn tới vật chất, phải thua thì mới thắng. Mình phải cố gắng ngay cái chỗ này cho nó vượt qua. Đức Thầy có nhắc nhở niệm Phật là vậy đó, tôi khám phá được ngay cái chỗ này. Có thanh tịnh, không động, thì mình mới thấy hành động, tư tưởng mình bị sai lầm nếu mình chống trả lại.

Mình cứ thực hành như vậy thì ngũ tạng của mình quen dần và tháo gỡ được động tịnh nhờ học cái không do sức nhịn nhục và niệm Phật ở giai đoạn nhì. Niệm Phật nhiều chừng nào tốt chừng nấy, niệm vô biệt niệm luôn mới đúng (Niệm Phật là để điển tập trung lại trung tâm bộ đầu sau này, mới hành thì chưa có thấy nên Đức Thầy kêu niệm Phật để mở đại trí là vậy). Mình phải bị nhiều lần kích động như vậy, rồi mình mới có kinh nghiệm học cái không, thì ngũ tạng của mình ở bên dưới được nhẹ và được tháo gỡ từ từ ở dưới này. Ở dưới này mà nó mở thông thì nó sẽ tự động mở ra năm cái giác quan ở bên trên bộ đầu để đi tới giai đoạn ba là điển giới.

Giai đoạn ba : Giai đoạn này là mình học điển tâm trực tiếp ngay trung ương bộ đầu, là điển rút nhói nhói ngay trung tim chân mày và trên đỉnh đầu. Ở phần dưới là ngũ tạng mình đã học được một cái thông rồi, lên đến phần trên là bộ đầu. Bộ đầu gồm có ngũ quan, hoặc ngũ giác hay còn gọi là ngũ uẩn. Tới đây thì mình sẽ học một cái **không** nữa của phần thượng thừa (thượng thừa là phần bên trên bộ đầu). Để tiến tới ngũ uẩn giai không (hay là ngũ khi triều nguyên cũng vậy thôi). Muốn tháo gỡ cái phần thượng thừa này đó thì nó cũng phải có kỹ thuật điều luyện mà mình đã học ở phần hạ thừa rồi là một cái không.

Tới đây chấn động lực nó nặng hơn, nhanh hơn và nhẹ hơn, nhưng mà mình chưa có quen, rồi mình sẽ thực hành thêm một cái không nữa, để tiến vào siêu âm thanh và siêu sắc giới. Siêu âm thanh là sao,

là mình không còn nghe cái gì nữa, siêu sắc giới là sao, là mình không còn thấy cái gì nữa, để tiếp thu điển của chư Phật dạy.

Để đi vào giai đoạn bốn là Vô Vi, tu Vô Vi là tu không rồi lại không nữa, đi tới đây là không không rồi, không động hoàn toàn tĩnh lặng, là hư không đại định là không còn cái gì nữa kể cả tâm lẫn thân. Lớp Vô Vi là lớp siêu thượng thừa, nhiều người tưởng lầm chắc Vô Vi là nhỏ lắm. Vô Vi là siêu thượng thừa đó. Đức Thầy nhún nhường không nói hết, tu mình khám phá ra hai chữ Vô Vi. Vô Vi là đại đạo như Thầy thường nói chứ không phải nó nhỏ đâu, tại vì xưa kia mấy ông Thầy kia, ít có người học nổi nên ít khi nghe nhắc tới, có biết Vô Vi là cái gì đâu mà nhắc tới. Tất cả những sách vở kinh Phật, nhiều ông Hòa Thượng hoặc Cao Tăng họ chỉ nói thoáng qua Vô Vi thôi. Bởi vì đi tới Vô Vi là đi tới tối thượng, họ lãnh hội không đủ, và chỉ nói sơ qua thôi. Rồi tới phiên mình khám phá ra không hết và nghiên cứu không kỹ nên không biết Vô Vi.

Đức Thầy mình và Đức Tổ Sư hai người chánh tông Vô Vi nên mới thuyết Vô Vi cho chúng mình nghe và hiểu. Qua bên Trung Quốc vào Thiên An môn xem trong cung điện nhà vua có đề hai chữ Vô Vi thật là lớn. Hỏi nghĩa hai chữ này ra sao Ông sư ấy kể lại Vô Vi là tối thượng, chỉ có những bậc chân tu mới giải thích nổi, chứ người thường có nghe qua cũng không biết được. Vô Vi là tối thượng, Vô Vi là không không, Vô Vi cũng là Như Lai Phật Tổ.

Tới cái lớp không không là Vô Vi rồi, thì mình tiến sang tiếp điển cái khoa học huyền bí. Tới đây thì khám phá ra cái mỏ vàng của ông Trời theo như nhiều người nói, tôi chỉ tiết lộ ra chút đỉnh theo sự hiểu biết của tôi thôi. Để tôi nói tiếp theo cái khoa học huyền bí, khoa học Di Đà hay là văn minh Di Lạc. Tu lên tới đây rồi thì mạnh ai phát triển theo địa hạt của cá nhân mình, kêu bằng hồi quang phản chiếu. Thí dụ anh là bác sĩ ở trường đời, tước kia anh gặp một bệnh nhân anh cũng sợ thấy mờ, mình trị thì mình trị chứ không biết người bệnh nhân có hết hay là không. Bởi vì mình đâu có bệnh đâu mà biết trị bệnh. Từ trước tới giờ mình chỉ trị bệnh theo kinh nghiệm của những người đã bị bệnh mà họ khai ra, mà phần đông họ theo mình, rồi mình cho hết thuốc này, rồi mình cho hết thuốc kia. Lâu ngày rồi mình kinh nghiệm là vì mấy con bệnh đó đã trị dùm mình rồi, theo cái chiều hướng đó thì làm bác sĩ thôi. Bởi vì mình cũng đã theo học nhiều năm rồi, biết nhiều hơn người không học là vậy. Nếu mà mình bị bệnh thì mình cũng bó tay luôn. Đó là bác sĩ ở trường đời.

Còn nói về tu mà được lên tới đây mà mình chính là bác sĩ nữa, thì cái sức hiểu biết của mình nó vượt bậc, khoa học không làm sao theo kịp. Vì sức học và hiểu biết của mình quá nhẹ và quá nhanh. Thí dụ anh nhìn người ta là anh chẩn đoán ngay bệnh nhân họ bị bệnh gì, và loại vi trùng nào xâm nhập và cứu người ta bằng cách nào. Cái hiểu biết giờ này anh không còn sợ khi gặp bệnh nhân như hồi xưa anh đã gặp, thống kê cho biết hơn 50% bác sĩ rất sợ bệnh nhân khi điều trị. Sự hiểu biết của mình tới đây nó tinh vi hơn khoa học trần gian, bởi vì mình hiểu rất nhanh vi trùng nó xuất phát từ đâu và làm sao chặn lại. Tới ngay chỗ này thì mình trị bằng điển quang của chính mình mà Đức Thầy đã từng làm.

Còn như mình là kỹ sư, thì nó mở theo tầng lớp của kỹ sư kêu bằng siêu khoa học, lên tới đây là học bằng siêu giác chấ động của nó nhanh lắm. Lâu nay mình thấy kỹ sư mà mang tiếng là kỹ sư, thấy chiếc xe tinh vi quá thì đã sợ rồi vì chính mình là kỹ sư mà mình làm không được. Rồi chiếc máy bay, phi thuyền không gian, hàng không mẫu hạm v.v... Những cái gì mà trước nay anh cho là khó và anh không có khả năng chế tạo, thì bây giờ đối với anh dễ như trò chơi con nít (cái câu này chứng minh

theo trong kinh A Di Đà). Bởi vì tới đây mình đã hiểu biết một là tất cả và tất cả chỉ là một, giống nhau thôi tại vì mình không biết. Thành ra khó khăn khi con làm kỹ sư hay bác sĩ ở khoa học trần gian.

Rồi mấy cái nghề khác cũng vậy luôn, như computer designer lập các hệ thống, chương trình mã số thâu vô rồi phóng ra gom gọn lại còn một chút xíu kêu bằng điển là vậy. Học lên tới đây mỗi người họ có một phát nguyện riêng của họ, thành ra khó nói, họ có cái nhiệm vụ riêng của họ, nếu mình muốn làm cái việc đó thì cứ việc làm, còn như mình không muốn làm cái việc siêu khoa học đó thì mình cũng có việc khác để làm chứ không phải là tu lên tới đó mà không có việc làm, phần đông thì nhiều người họ làm từ bi cứu người và độ người. Như Đức Thầy của chúng ta biết hết những cái gì làm ra cái gì rồi giảng cho bác sĩ nghe, khoa học gia họ nghe mà Thầy thì không làm. Như những người khoa học chuyên môn đó nghe qua lời Thầy không học mà Thầy nói ngay tim đen, khâm phục Thầy là vậy. Khoa học huyền bí là nó như vậy đó. Rồi đi vào Phật pháp, Phật pháp là vô biên rồi thì làm sao mà học cho hết.

Tôi biết cái gì thì tôi nó ra để cùng nhau chia sẻ, chứ hồi trước tôi chưa có tu thì tôi có biết ắt giáp cái gì đâu mà nói. Thiệt đó mình tu, mà mình sẽ cứu được luôn cứu huyền thất tổ của mình như Đức Thầy có nói, có lợi thiệt là lợi, không tin thì tôi dẫn chứng cho xem. Lấy cái gì làm bằng chứng. Thì tôi cũng chỉ mượn ngôn từ như những người đi trước họ đã chỉ, mình tin hay không tùy mình.

Cửu thiên thế giới ta đã đến
Huyền thiên chư Phật thập phương xa
Thất trùng hàng thọ là châu báu
Tổ phụ hồi quan nhập niết bàn
Lê tử ngày nay đảnh lễ Phật
Thành tâm hướng độ rõ chơn tình
Lợi xá quang minh thâu điển Phật
Xướng cùng thế giới Thánh Tăng Phật
Danh tánh cửu huyền đã đợi mong

Các bạn trẻ mình ráng tu, bởi vì còn trẻ nó dễ tu hơn, mai mốt mình lớn mình dính liểu với đời nhiều quá nó khó tu lắm, vả lại càng lâu thì tinh khí thần của mình nó bị hao mòn thì tu nó lâu. Nếu mà tuổi trẻ mình chịu tu thì nó lạ lắm, nó cũng dễ dàng khi mình còn đầy nhiệt huyết, nếu mình thật tâm tu, thì có Trời Phật độ cho đừng có sợ. Trời Phật mà độ rồi thì bảo đảm hơn ai hết, bề trên không có hứa lèo. Ông bà cha mẹ mình đã chết, muốn mình tu để cứu cửu huyền, làm được cái này mới siêu, mới trả hiếu được.

Bắt được cái pháp này còn quý hơn là vàng, vàng không đổi là vậy. Mình có cái trí sáng suốt rồi có chế thì cũng đem theo được, còn hơn là ôm vàng. Những người ôm vàng xuống địa ngục họ mới thấy bên đây là vàng còn qua bên kia là tội. Mỗi người nó có một cuốn sổ nhật ký mà, cuốn sổ vàng đó lật ra thì thấy hết trơn.

Cái câu ngạn ngữ người xưa có nói « không có Thầy đó mầy làm nên » có Đức Thầy thì tôi mới hiểu chứ làm sao mà tôi biết nhiều dữ vậy. Mấy lời thành thật bày tỏ ở trên mong các bạn cùng giải trí được phần nào.

Kính bái - Lê Thành Lợi. 12-2-2002. Đan Mạch